

retningslinjer for særskilt vederlag. I de senere år har Forbrugerombudsmanden kun i begrænset omfang forelagt spørgsmål for det rådgivende betalingskortudvalg. Ved behandlingen af mere principielle sager vil kunne indhentes udtalelser fra interesseorganisationer m.v.

Forslaget skal ses på denne baggrund, ligesom der er henset til den besparelse, der kan opnås ved en nedlæggelse af udvalget.

Til nr. 6 og 7

Formålet med bestemmelsen i § 13, stk. 1, nr. 3, er at give kortindehavere overskuelige og sammenlignelige oplysninger om omkostningerne ved erhvervelse og brug af betalingskort. Der skal således oplyses om regler og betingelser for pålæg af omkostninger samt beregningsmåden.

I det omfang omkostningerne er forudberegnelige, skal de oplyses som et beløb pr. år. Såfremt periodisk rente anvendes, skal denne omregnes til en årlig, nominal rentesats. Forbrugerombudsmanden kan fastsætte nærmere regler om, hvorledes renteberegningen skal udtrykkes, jf. § 13, stk. 3. Dette er dog ikke hidtil sket.

Det har været antaget, at der ikke i loven er hjemmel til at kræve beregning af kreditomkostningerne angivet som »en effektiv årlig rente«.

Forslaget er fremsat med henblik på en implementering af EF-direktivet om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit, oplysning om effektiv rente. Til nr. 6 bemærkes særskilt, at ændringen er foreslået, for at der ikke skal være tvivl om, at kravet om oplysning om »effektiv rente« kan gennemføres.

Det er forudsat, at disse ændringer først træder i kraft samtidig med de tilsvarende bestemmelser i det fremsatte forslag til kreditaftalelov.

Til nr. 8

§ 15 bestemmer, at kortindehaver ved enhver betalingskorttransaktion har krav på udlevering af kvittering.

Kvitteringskravet i § 15 skal ses i sammenhæng med den overordnede målsætning i § 10 om at sikre brugerne overskuelighed. Kvittering for transaktionerne giver kortindehaver mulighed for løbende kontrol med betalingskorttransaktionerne og kontoudskrifter.

Ved forslaget undtages transaktioner, hvor kort anvendes i telefonautomater, fra kvitteringskravet.

I udlandet har betalingskort i årevis kunnet anvendes i f.eks. telefonautomater, mens § 15 har stillet sig hindrende i vejen for denne kortbrug her i landet. Det ubetingede kvitteringskrav har således været hæv-

mende for en i øvrigt naturlig anvendelse af betalingskort, idet det vil være meget omkostningskrævende at konstruere telefoner med kvitteringsfacilitet. Endvidere er henset til, at der typisk er tale om beskedne beløb. Der synes i øvrigt i dag at være mulighed for at indlægge kontroller, der sikrer, at der højst kan anvendes et vist beløb pr. telefonopkald.

Til nr. 9

Efter bestemmelsen i § 17 må ikke ydes rabat, eller hvad der må sidestilles hermed, ved brug af betalingskort til kortindehaver, hvis ikke samme fordel også ydes ved kontantkøb. Bestemmelsen kan betragtes som en eksemplifikation af kravet om frivillighed i lovens generalklausul i § 10, stk. 2. I frivillighedskravet ligger blandt andet, at en bruger ikke må påtvinges betalingssystemet som betingelse for at opnå andre ydelser.

Forslaget om ophævelse af bestemmelsen er medtaget som en afbureaukratiseringsforanstaltning, da det er anset for tilstrækkeligt, at der oplyses om rabatydelser i medfør af lov om mærkning og skiltning med pris m.v. (skiltning med organiseret rabat).

Forhold, der gør frivilligheden illusorisk, vil kunne imødegås ved brug af generalklausulen.

Til nr. 10

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, foreskriver, at betalingskort ikke må kræves anvendt som legitimationsmiddel i andre sammenhænge end betalingstransaktioner med betalingskort og som hævekort.

Da udviklingen på betalingskortområdet går i retning af, at andre informationer end sådanne, der er nødvendige for betalingssystemets funktion, lagres i kortene, og kortene herefter vil kunne anvendes f.eks. som legitimationsbevis for sygesikringsordningen, medlemskort eller lignende, stilles der forslag om at ophæve bestemmelsen. En opretholdelse af bestemmelsen vil bremse en teknologisk udvikling som nævnt her i landet.

Kombinationen af betalingskortfunktioner og andre funktioner og ydelser, som har et klart diskriminatorisk præg, vil fortsat kunne påtales efter generalklausulen i § 10, stk. 2, og/eller markedsføringsloven.

Til nr. 11

Kapitel 6 indeholder nogle særlige bestemmelser om de oplysninger, der registreres som et led i virksomheden med betalingskortsystemer.

Med bestemmelserne om registrering, anvendelse, videregivelse og opbevaring af oplysninger blev til sigtet en skærpe og supplerende af lov om private registre m.v., som i øvrigt blev opretholdt i fuldt omfang for registre, der føres til brug for betalingskortsystemer.